

Segítettem egy süninek

A történet, amit elmesélek, a kertünkben kezdődött. 6 éves lehettem. Szép idő volt, játszottam, futkároztam a szabadban.

Elhatároztam, hogy megmászom a gesztenyefát. Hatalmas kihívásnak ígérkezett, de összeszedtem minden bátorságom, és mászni kezdtem. Nagy nehezen feljutottam az első ágra. De aztán egyre könnyebben ment. Haladtam fel ágról ágra. De még nem sikerült.

– Milyen sokat másztam! – állapítottam meg, és haladtam tovább. Mikor felértem, hatalmas örvendésbe kezdtem.

– Éljen, sikerült! – rikkantottam, de már el is hallgattam. – Vajon mi ez a hang? – tettem fel a kérdést kíváncsiskodva.

Szipogást hallottam. Lenéztem, és az apró kavicsok között megpillantottam egy piciny kis sünit. Bele volt akadva a kis lába a kerítésbe.

– Hol a mamád? – kérdeztem tőle, mintha arra várnék, hogy feleljen. A kis jószág már régóta egyedül lehetett, hiszen már-már teljesen kihűlt. Így hát fogtam a csöppséget, lemásztam a fáról, és egyenesen a szüleimhez siettem vele. Anyáék javasolták, hogy gondoskodjam róla.

Van egy hüllő-terráriumom, és beletettem, szalmával béleltem ki, adtam neki innivalót.

Ahogy telt-múlt az idő, szépen magához tért. Úgy gondoltam, jobb lenne neki, ha a napocsára tenném. Pár nappal később megerősödve már szinte futkározott. Könnybe lábadt a szemem a büszkeségtől, hiszen úgy szerettem, mintha a saját gyermekem lenne. Úgy döntöttem, útjára engedem, elbúcsúztam tőle. Éjszaka nem tudtam aludni, mert azon törtem a fejem, mi lehet vele. Jó döntést hoztam-e, hogy magára hagytam?

Azóta is minden reggel úgy ébredek, hogy arra a helyre pillantok, ahol rátaláltam, és még mindig úgy szeretem, mintha hozzám tartozna.

Kovács Dávid. 6.osztály

Izsák Imre Általános Iskola